

Brane Mozetič**Balada****1.**

to noč sem sanjal, da nekdo me ljubi,
 živo, votel prostor poleg,
 štiri stene, v belem, mir
 kaplje vode iz pipe, oči boljčijo
 obup je težji, tlači
 in koliko ptic v parku Batignolles
 šepajoče race, otročaji za ogrado
 sonce toplo, ko na stolu zreš
 v besede, črke, trdnost iščeš
 iz katerih let gotovost, jasnost
 ali ko v temi ob cesti medle sence
 se prestopajo, hitijo za grmovje
 tu in tam zabliska ogenj, kakor
 znak, vprašanje –
 večnost traja, le čigava, reka
 neprostosti, iger, skrivanj?
 globoka soteska, kamen
 zjeden v vodi, znamenja nesrečnih
 smrti, nebo se komaj vidi, izgubljeno
 a v globeli vse od golih
 divjih bitij, grizejo rastline
 korenine žvečijo, z zobmi se drug
 ob drugem drgnejo, šumijo kakor
 listje, porjavelo, skoraj suho
 že jesen ljudi –
 stopim k oknu, zunaj strašen vrvež
 kakor da življenje teče, usta
 govoriše, roke otipavajo, spustijo
 zdi se, da je vse resnično
 glavo vstran, v umivalnik bruhnem
 rdeče rjavo sluz, solzim se

kak okus ti svet da v usta
 posvečeni kruh, in kri
 strast se slednjič spreobrne v meč
 v zarezo, v peto
 tišina, ko si v stiku z ničem
 praznim, toplim.

2.

gozd, drevesa po deževju, cesta
 žarometi osvetljujejo postave
 sklonjene, klečeče, kje v objemu
 noge izpod grma, črno notranjost
 avtomobilov, skrivne steze, šminko
 gole roke, drobno deklico z uhani
 čevelj nad ogorkom in belino
 robca, prsi, usta, bradavice
 dlačice med stegni, dolge prste
 nazaj spodvite ude, usnje v pasu –
 listje, samo listje, nočne ptice
 kriki, tam bežeči zajec, v mlaki
 migotanje lune, plazenje nevidnega sveta
 kakšna ženska na bulvarju
 temnih udov, v tesnih oblačilih
 glas ji je globok, kretnje žive
 na vogalu zgrabi me za roko, smeh
 in vodi po telesu me kot v pekel
 prek belih zob polzim z jezikom
 vonje vpijam, s prsti čutim močno
 izboklino med nogami, trdo
 kaj mi je to bitje, ki spreminja v
 noči stokrat se iz videza v resnico
 neoprijemljivo, spet navidezno, nejasno?
 ti me zasleduješ, neopazno, vztrajno
 v vsaki koži te najdevam, v vsaki
 pori, zdaj v laseh in v pegah
 v joku, v drgetanju trupa
 lebdiš nad gozdom, nad glavami
 žensk in moških, kot meglica
 plaziš se po Seni, vabiš, kličeš
 da je strah, drhtenje v prsih
 življenje si in smrt prinašaš
 šepetanja senc, duhov, kaj si se

prikradla na vogal te bučne ceste
 s čim si zapeljala moje noge?
 gledam v bitje pred seboj, pozorno
 raziskujem, kam si skrila čar
 – ja, vsako kapljo tuša slišim
 čutim njen pristanek, ko te čakam
 na ležišču, da te vkleščim
 zaobjamem s svojo kožo, ki je
 žejna vonja, znoja, drgetanja
 si videla ta smeh v očeh blondinca
 dolgih las, bohotnih prsi
 njen porog kot kosa, ki zareže v dlan
 ko stiskam, s silo, da izžel
 bi tvoj vabljivi trebuh
 ali je ljubezen, ali traja, ali vsaj
 manj muči me, spodjeda, kaj se da ubežati
 ti drugam, čez morje, z vetrom, s smrtjo?

3.

spominjaj se, spominjaj
 črno in belo in rdeče
 ogromni valovi, ki odnašajo obalo
 vojaki na cesti, leteča steklenica proti tebi
 ko se razleti in bruhne plamen
 težki udarci ali če sediš za mizo
 in te pest znenada trešči, ah, ta moč
 mesa, uničujoča, ki gradi razpad
 nosi v posteljo te ali stiska vrat
 spominjaj nožev se, zaporov, plinskih
 celic, ne pozabi, da so škornji za
 drobljenje drobnih glavic, da pesti izbijajo
 zobe, krivijo ude, da v mišicah
 ljubečih, čvrstih, vre, se vzpenja kri
 da seme se izlije, kadar nož prereže
 grlo, spomni se na scanje v grob
 ustreljenih, kadar stopaš mimo tankov
 za vogalom, ko začutiš cev za hrbtom
 ko stisneš pest, zobe, ko stopiš na
 stranišče, ko se ljubiš v spletu mišic
 ko vzdihuješ, ne pozabi, da rožlja
 pod oknom, da pod tabo, v tebi vre –